

## POSTANOWIENIE

21 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Krajewski

na posiedzeniu niejawnym 21 marca 2024 r. w Warszawie  
w sprawie ze skargi K.M. o stwierdzenie niezgodności z prawem  
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie  
z 4 lipca 2018 r., IV Ca 1885/16,  
wydanego w sprawie z powództwa K.M.  
przeciwko A.W.  
o zapłatę,

**odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.**

(E.M.)

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z 4 lipca 2018 r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie z 29 lutego 2016 r., w którym Sąd oddalił powództwo o zasądzenie od pozwanego 1 502,53 zł z odsetkami.

Powódka wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku z 4 lipca 2018 r., zaskarżając go w całości i powołując się na naruszenie art. 23 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji, art. 770<sup>1</sup> k.p.c. w zw. z art. 49 ust. 2 i 3 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, art. 820 oraz 365 § 1 k.p.c.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy ma charakter prejudykatu umożliwiającego dochodzenie od Skarbu Państwa roszczeń odszkodowawczych za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej (art. 417<sup>1</sup> § 2 k.c.). Z utrwalonego stanowiska Sądu Najwyższego wynika, że niezgodność z prawem orzeczenia musi mieć charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty (zob. np. postanowienia SN: z 19 kwietnia 2018 r., V CNP 50/17; z 26 kwietnia 2018, IV CNP 53/17, i z 29 września 2022 r., I CNP 29/22). Orzeczenie musi być niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które nie wymaga głębszej analizy prawnej. Tylko takiemu orzeczeniu można przypisać cechy bezprawności (zob. postanowienie SN z 29 września 2022 r., I CNP 29/22).

Wstępna ocena skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia ma na celu wyeliminowanie skarg oczywiście bezzasadnych (art. 424<sup>9</sup> k.p.c.), których podstawy już przy pierwszej ocenie pokazują, że nie doszło do kwalifikowanego naruszenia prawa lub do naruszeń doszło, ale nie mogły mieć wpływu na kształt orzeczenia (zob. postanowienia SN: z 6 kwietnia 2018 r., III CNP 30/17; z 23 września 2020 r., II CNP 49/19; z 10 grudnia 2020 r., V CNP 51/19; z 17 lutego 2021 r., III CNP 17/20; z 23 lutego 2021 r., V CNP 21/20; z 29 września 2022 r., I CNP 29/22; z 16 listopada 2022 r., I CNP 102/22, i z 31 stycznia 2024 r., I CNP 181/22).

Podniesione przez skarżącą zarzuty są oczywiście bezzasadne. Sądy orzekające w sprawie ustaliły, że postępowanie pozwanego komornika było bezprawne, natomiast oddalenie powództwa stanowiło rezultat przyjęcia, iż powódka nie wykazała wszystkich przesłanek potrzebnych do ustalenia odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego komornika, a w szczególności nie wykazała szkody. Nie ulegało wątpliwości, że kwota 6867,55 zł została wyegzekwowana bezprawnie, jednak ostatecznie z kwoty tej rozliczono dług powódki, a nadwyżka została jej zwrócona. Zarzuty skargi nie odnoszą się w ogóle

do kwestii szkody (nie ma wśród nich w szczególności zarzutu naruszenia art. 361 § 2 k.c.), ale ponownie podkreślają bezprawność zachowania komornika, co nie było kwestionowane w sprawie i nie stało się przyczyną oddalenia powództwa.

Odmienny charakter ma jedynie zarzut naruszenia art. 365 k.p.c., w ramach którego powódka podnosi, że w innym procesie uzyskała prawomocne orzeczenie zasądzające część tego samego roszczenia. W związku z tym należy podkreślić, że w orzecznictwie kwestia zakresu mocy wiążącej orzeczenia, a w szczególności mocy wiążącej orzeczenia zasądzającego część roszczenia z tego samego stosunku prawnego, jest sporna. Silny jest nurt orzecznictwa, zgodnie z którym wiążące prawomocnym orzeczeniem dotyczy ostatecznego rezultatu rozstrzygnięcia wyrażonego w sentencji, a nie przesłanek, które do niego doprowadziły. W ramach tego poglądu przyjmuje się, że ustalenia faktyczne i ocena prawna wyrażone w jednej sprawie nie są wiążące dla sądu rozpoznającego inną sprawę (zob. w sprawie o zasiedzenie postanowienie SN z 7 lipca 2021 r., III CSKP 103/21, OSNC 2022, nr 1, poz. 11; zob. też postanowienie SN z 29 października 2021 r., III CZP 64/20; wyrok SN z 13 maja 2021 r., V CSKP 73/21, OSNC 2022, nr 2, poz. 19; uchwałę SN z 8 listopada 2019 r., III CZP 27/19, OSNC 2020, nr 6, poz. 48; wyrok SN z 26 kwietnia 2019 r., V CSK 80/18; por. też uchwałę SN z 27 października 2021 r., III CZP 109/20, OSNC 2022, nr 4, poz. 38). Nawet jeżeli pogląd ten jest niekiedy kwestionowany, to przyjęcie stanowiska, które pozostaje z nim w zgodzie, nie może być uznane za kwalifikowaną niezgodność orzeczenia z prawem w rozumieniu przedstawionym powyżej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 424<sup>9</sup> k.p.c.).

(E.M.)

[ms]

